

Arrest

nr. 291 600 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 juli 2020.

1.2. Op 7 juni 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Ahmadkhail (district Khogyani, provincie Nangarhar). Heden bent u ongeveer eenentwintig jaar oud. Als oudste zoon uit een boerengezin liep u nooit school in de regio. U hielp uw vader op het land en hoedde ook enkele dieren in Khogyani.

Niet ver van jullie thuis werd een aantal jaar geleden een checkpoint opgericht door de arbaki's. De manschappen van deze lokale politie-eenheid, onder wie Malik N.(...) en zijn broers H.(...) en F.(...), voerden daar met de regelmaat van de klok hevige strijd met de taliban. Daar de taliban de checkpoint voornamelijk aanvielen vanuit jullie dorp, raakten uw gezin en andere gezinnen uit Ahmadkhail ongewild betrokken bij het conflict. In één van de gevechten vuurden de arbaki's onder meer een granaat af op jullie huis, een incident waarbij u zich overigens verwondde aan uw been.

Kort voor uw vertrek uit Afghanistan werd u persoonlijk benaderd door H.(...) met de vraag om hen de nodige informatie door te spelen als de taliban aanstalten maakten om de checkpoint aan te vallen. U ging akkoord en diende vervolgens zeven maanden als spion voor de arbaki's, een periode waarin u de lokale politie uiteindelijk een vijftal keer zou waarschuwen voor dreigend gevaar. Na die zeven maanden stopte u ermee, daar het werk toch bijzonder riskant bleek.

Hoewel u dus gestopt was, kwam de buitenwereld, en met name de taliban, alsnog te weten dat u een tijdlang informant was geweest. Immers, de militante groepering had ondertussen met succes de checkpoint aangevallen, waarbij ze één arbaki gevangen konden nemen en die man, K.(...) A.(...) genaamd, gaf uw identiteit prijs. Drie dagen later kwamen de taliban u thuis opzoeken. U was op dat moment met het vee op pad. Uw moeder stond de talibanleden te woord terwijl uw broertje S.(...) en zusje B.(...) u kwamen waarschuwen. U vluchtte weg naar het huis van uw maternale oom S.(...) M.(...) waar u zich drie dagen schuil hield. Het was uiteindelijk uw paternale oom M.(...) die u hielp het land te ontvluchten. Eén dag voor uw vertrek kreeg de familie nog een dreigbrief van de taliban dat u zich bij hen moest presenteren.

U vertrok in hoet 1397 (komt overeen met maart 2019) uit Afghanistan en was 17 maanden onderweg naar België. Op 17 juli 2020 ging u zich aanmelden bij de DVZ en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban die u betichten van spionage. Na uw vertrek is ook uw twaalfjarige broer S.(...) Afghanistan ontvlucht. Immers, de taliban zijn opnieuw langsgeslagen bij jullie thuis en ze wilden hem inlijven. In Iran raakte hij vermist, sindsdien is er geen spoor meer van hem.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: duplicaat van uw taskara, 4 foto's waarop u afgebeeld staat, een dreigbrief van de taliban en de originele enveloppe waarmee deze stukken verzonden werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties doelbewust heeft willen misleiden door zich als minderjarige voor te doen. Zo verklaarde u bij aankomst in België geboren te zijn op 31 mei 2003 en dat u toen dus nauwelijks zeventien jaar oud zou geweest zijn (CGVS, p. 4). Uit de beslissing van de dienst Voogdij blijkt nochtans dat u op dat moment een leeftijd had van 20,26 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar en dus al meer dan 18 jaar was bij aankomst. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Verdrag van de Rechten van het kind niet worden toegepast op u. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw werkelijke leeftijd, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid aan.

Het CGVS merkt voorts op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo heeft

u uw beweerde activiteiten als spion voor de arbaki's en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban allerm minst aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de wel heel merkwaardige vaststelling dat u enkele cruciale elementen uit uw relaas zoals gebracht ten aanzien van het CGVS nog onvermeld heeft gelaten bij de DVZ. Zo verklaart u heden dat de oprichting van een checkpost van de arbaki's nabij jullie dorp en het daaropvolgend geweld tussen de arbaki's en de taliban verregaande gevolgen hadden voor u en uw gezin. Uit uw verklaringen moet nu blijken dat jullie huis op een bepaald moment onder vuur werd genomen met een granaatwerper en dat u hierbij verwondingen opliep aan uw been (CGVS, p. 14 en 17). Het CGVS stelt evenwel vast dat u van dergelijke zaken nooit melding hebt gemaakt bij de DVZ. U argumenteert bij confrontatie hiermee dat u maar een beperkte tijd had om uw problemen toe te lichten, wat echter niet overtuigt. Zo wordt niet ingezien hoe iemand die werkelijk het slachtoffer zou geworden zijn van zulke feiten, die toch raken aan de fysieke integriteit van een persoon, deze aanvankelijk onvermeld zou laten. Bovendien staat u uw huidige verklaringen op geen enkele wijze. Hoewel u opgenomen zou zijn in het ziekenhuis in Kaga en een medische behandeling zou hebben gekregen voor de verwondingen aan uw been, legt u geen enkel document neer dat zulks staat, evenmin legt u heden een medisch attest neer dat kan staven dat u bepaalde littekens bezit die overeen kunnen stemmen met uw verklaringen daaromtrent (CGVS, p. 17).

*Op tal van andere punten is dan weer gebleken dat uw huidige verklaringen in tegenstrijd zijn met uw verklaringen op de DVZ. U beweert dat de arbaki's u een tijdlang zouden hebben gerekruteerd om informatie van de taliban door te spelen. Echter, terwijl u bij de DVZ nog kwam te vertellen dat zij voor het uitvoeren van deze spionageopdrachten **u een telefoonnummer gaven** om de nodige informatie door te spelen, verklaart u heden dat zij **u een GSM met bijhorende simkaart gaven** (DVZ, vragenlijst CGVS en CGVS, p. 14). Dit is toch een wezenlijk verschil. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat u het zo wel vermeldde bij de DVZ zoals op het CGVS (CGVS, p. 17). Nochtans laat het verslag van de DVZ op dit punt geen ruimte voor interpretatie. U biedt aldus geen afdoende verklaring voor dit verschil, te meer u hebt bevestigd dat het onderhoud op DVZ goed was verlopen en u bovendien het verslag voor akkoord hebt ondertekend, en u bovendien aangeeft dat u een kopie kreeg van dat gehoorverslag (CGVS p. 2). Nog stelt u op het CGVS dat de taliban uiteindelijk hoogte zouden hebben gekregen van uw spionagewerk en dat zij u hiervoor kwamen opzoeken thuis. Het is evenwel bijzonder merkwaardig dat u bij de DVZ nog verklaarde dat **uw vader de taliban te woord stond** -u voegde er zelfs aan toe dat hij geslagen werd door hen- terwijl u nu verklaart dat **uw moeder de militante groepering te woord stond**, uw vader was immers niet thuis (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd, laat u uitschijnen dat de confrontatie tussen uw vader en de taliban dateert van een later moment, toen de militante groepering een dreigbrief overhandigde aan uw gezin (CGVS, p. 19). Echter, ook op dit punt is er geen ruimte voor interpretatiefouten. Verder moet uit uw huidige verklaringen blijken dat **uw jongere broertje Sabawoon en zusje Brekhna u kwamen waarschuwen** voor het dreigend gevaar van de taliban die toen bij u thuis waren, dit terwijl u bij de DVZ nog aangaf dat het **uw broer Nagyalai was die u informeerde** over het bezoek van de taliban aan jullie thuis (DVZ, vragenlijst CGVS en CGVS, p. 14).*

De vaststelling dat uw relaas bij het CGVS op diverse punten sterk afwijkt van wat u kwam te vertellen op de DVZ, en het gegeven dat u hier geen aanvaardbare verklaring voor kan bieden, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts moet vastgesteld worden dat u het op geen enkel moment tijdens het onderhoud met het CGVS aannemelijk heeft gemaakt waarom de arbaki's nu juist u zouden hebben willen rekruteren voor dergelijk gevaarlijk spionagewerk. In dit verband dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat u daar eigenlijk helemaal geen zin in had (CGVS, p. 14). U argumenteert dat u verplicht en overhaald werd door de arbaki Haziri, die een innemende persoonlijkheid zou gehad hebben. Nochtans wordt niet ingezien waarom de arbaki's voor hun fysieke veiligheid zouden terugvallen op een ongemotiveerde informant, te meer is gebleken dat u ook nog eens een bijzonder onbetrouwbare bron voor hen was: u verklaart immers dat hoewel u informatie had, deze niet altijd doorspeelde aan de lokale politie, uit schrik dat uw huis getroffen zou worden (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u na zeven maanden uw spionageopdracht eenzijdig opzegde en het gegeven dat de arbaki's hier schijnbaar geen probleem mee hadden (CGVS, p. 18), ondergraaft tevens uw uitspraak als zouden ze u verplicht hebben. U geeft verder aan dat u door de arbaki's verleid werd met de belofte dat jullie huis niet langer het schouwtoneel zou zijn voor eventuele gevechten (CGVS, p. 14). Ook dit argument overtuigt niet. Het biedt immers geen verklaring voor de vaststelling dat de arbaki's zich met hun vraag tot spionage dan even goed hadden kunnen richten tot andere dorpelingen. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat elk volwassen persoon daar voor de arbaki werkt (CGVS, p.18).

Dit is niet enkel vaag, het is tevens geen antwoord op de vraag. Dat u op geen enkel moment erin slaagt om te verduidelijken waarom u de uitgelezen spion zou zijn geweest voor de arbaki's, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daar er geen geloof gehecht wordt aan uw zagezegd spionagewerk voor de Afghaanse overheid, maakt u het evenmin geloofwaardig dat u omwille van deze activiteit problemen zou hebben gekend met de taliban. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot die problemen op zich niet konden overtuigen. Gevraagd met wie van de taliban u juist moeilijkheden kende in de regio, stelt u vaagweg dat dit "de taliban" zijn (CGVS, p. 20), hoewel u toch tot tweemaal toe beweert alle talibanleiders en schaduwgouverneurs uit de regio te kennen (CGVS, p. 20). Verder legt u een dreigbrief voor die het één en ander moet staven, maar u heeft geen idee wie die brief ondertekende en u moet tijdens het onderhoud met het CGVS tevens toegeven dat u de brief zelf nog nooit bekeken hebt (CGVS, p. 20). Ook al bent u zelf niet voldoende geletterd, u kan ook aan derden vragen de inhoud van de brief aan u bekend te maken, iets wat u blijkbaar hebt nagelaten (CGVS p. 20). Dit getuigt van een desinteresse die enkel verklaard kan worden door het bedrieglijke karakter van uw relaas.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande motivering van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara dient hoogstens ter staving van uw identiteit, wat -op uw leeftijdsbepaling na- in deze niet betwist wordt. Wat betreft de dreigbrief van de taliban werd hierboven reeds opgemerkt dat u geenszins vertrouwd bent gebleken met het document. Dergelijke documenten hebben bovendien enkel bewijswaarde als ze gepaard gaan met een overtuigend en plausibel relaas, wat in uw geval dus niet is gebleken. Ook kan dergelijke handgeschreven brief door eender wie zijn opgesteld. Ook de vier foto's, en in het bijzonder de foto waarop u afgebeeld zou staan met een machinegeweer, leveren geen bewijs van uw beweerd spionagewerk en de problemen met de taliban. In zoverre uit deze foto al opgemaakt kan worden dat u er inderdaad op afgebeeld staat, vertellen dergelijke momentopnames niets over de omstandigheden en context waarin deze foto's genomen werden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 7 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (hierna: 'EVRM'), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: 'de Vreemdelingenwet'), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: 'de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen'), artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: 'CGVS-KB'), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat in een eerste deel in op de motieven van verwerende partij met betrekking tot zijn vluchtrelaas. Verzoeker stelt vooreerst dat hij zich aanvankelijk slecht heeft laten adviseren door anderen die hem aanraadden om niet te vermelden dat hij zelf werkzaam was als arbaki, aangezien hij in eerste instantie verklaard had minderjarig te zijn. Hij bevestigt dat hij 4 tot 4,5 jaar geleden begon te werken voor de arbaki en dit gedurende 9 maanden. Verzoeker geeft aan dat hij ter staving hiervan later zijn identiteitskaart van de lokale politie, een attest van het districtscentrum en een bankkaart zal neerleggen. Voorts stelt hij dat zijn asielrelaas wel op waarheid berust en herhaalt zijn relaas gedeeltelijk. Tevens wijst hij erop dat hij als voormalige arbaki een verhoogd risicoprofiel heeft. Met betrekking tot welke gezinsleden hem kwamen waarschuwen, bevestigt verzoeker dat zijn broer S. en zijn zus B. hem kwamen waarschuwen. Verder bevestigt hij zijn overige verklaringen en stelt hij dat hij nog steeds een vrees koestert om naar Afghanistan terug te keren uit angst voor eventuele repercussies van de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vrees op vervolging die hij kent wegens zijn verwesterd profiel. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan al reeds enige tijd verlaten heeft. Hij voert aan dat ondertussen de taliban de macht heeft gegrepen in Afghanistan en hij dus een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als 'afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim' et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen gedragen en kleden. Volgens hem kadert deze vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of Europeanisering. Hij wil vooreerst opmerken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving haar burgers behandelt in het algemeen en er aldus geen persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering en er volgens hem opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens hem geen betoog dat de taliban sterk gekant is tegen deze verwestering en/of Europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen aanschouwd worden. Hij zet uiteen dat het algemeen geweten is dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben omdat deze aanschouwd worden als verwesterd en als afvalligen.

Hij meent dat uit verschillende bronnen blijkt dat Europeanisering of verwestering, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico met zich meebrengt. De vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is, speelt daarbij een ondergeschikte rol. Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gezien kunnen worden als zijnde besmet door de Westerse waarden. Hij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin om vervolgd te worden. Verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit een veelheid aan verschillende rapporten die stellen dat verwesterde Afghanen of Afghanen die terugkeren uit het Westen naar Europa, het slachtoffer kunnen

worden van vervolging. Hij voert vervolgens aan dat hierdoor door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond wordt dat er een risico op vervolging kan bestaan vanwege zijn verwestering bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Volgens hem heeft dit risico zich nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat hij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Men kan niet zomaar stellen, zonder een degelijk onderzoek te voeren, dat het risico onbestaande zou zijn. Hij betoogt dat de commissaris-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, rekening houdend met alle elementen die voorliggen. Hierbij verwijst hij naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Hij brengt vervolgens naar voor dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient immers niet alleen geboden te worden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden, doch ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden. Hierna verwijst hij naar en citeert hij uit verschillende arresten die deze stelling onderbouwen. Hij meent dat het onderzoek van de commissaris-generaal zich dus niet mag beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door hem aangehaalde feiten. Hij moet tevens nagaan of er voor hem, op basis van zijn persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel volgens hem wel mee betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Hij stelt dat de commissaris-generaal bijgevolg niet elk profielelement kan onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, maar dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing worden genomen. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. In dit opzicht is zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de taliban er de controle uitoefenen. Gezien dit gegeven moet volgens hem het voordeel van de twijfel dan ook ruim worden toegepast zowel op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, alsook op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Hij besluit dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker verwijst vervolgens naar verschillende arresten waarmee hij wil duidelijk maken dat indien de Raad zou twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, het principe van het voordeel van de twijfel van toepassing is. Hij stelt dat er eveneens herhaaldelijk werd geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming, het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten van de aanvraag. Bovendien heeft hij, waar mogelijk, getracht zijn relaas te staven.

Hij stelt dat op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij op een duidelijke wijze zijn vrees voor de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon, overwegende dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van onder meer zijn toegeschreven politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling. Vervolgens citeert hij het Nansen-rapport. Hij zet uiteen dat rekening houdend met het bovenstaande aan hem de status van vluchteling moet worden toegekend.

Hij meent dat in het licht van bovenstaande elementen, met name zijn verhoogd risicoprofiel, kan gesteld worden dat de commissaris-generaal de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag schendt. De commissaris-generaal schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, zo meent verzoeker. Bovendien is de bestreden beslissing volgens verzoeker niet voldoende gemotiveerd en schendt de commissaris-generaal dus ook de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker citeert vooreerst de vermelde bepalingen en gaat vervolgens in op de

bestreden beslissing in het licht van de beleidsrichtlijnen van de UNHCR en het Europees asielagentschap. Hij stelt dat de motivering van de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen wat de UNHCR aanbeveelt waarna hij deze aanbeveling citeert. Volgens hem motiveert de commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Deze motivering van de commissaris-generaal is volgens hem al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in zijn hoofde. Hij betoogt dat hij verder zal aantonen dat indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan internationale bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen. Tevens stelt verzoeker dat verwerende partij zich niet genoeg baseert op de aangehaalde richtlijn van de UNHCR, maar al te veel op de richtlijnen van het Europees asielagentschap. Volgens NANSEN zou ook meer gewicht gegeven moeten worden aan de richtlijn van de UNHCR aangezien de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Ter staving citeert hij ook een rapport van Nansen.

Verzoeker voert voorts aan dat gezien de reeds aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, er redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het bewind van de taliban. Hierbij stelt hij dat de taliban reeds in het verleden een terreurbewind in Afghanistan voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking te lijden had. Volgens hem zijn er serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de taliban opnieuw teruggrijpen naar door hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Hij citeert hierna opnieuw het Nansen-rapport van oktober 2021 en een rapport van de UK home office. Hij stelt dat deze informatie niet alleen toont dat de taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om hun leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden hebben opgevoerd. Volgens verzoeker is het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Hij meent dat omwille van deze redenen alleen al het past om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijst in dit kader vooreerst naar een bericht op de website van verwerende partij van 2 maart 2022 over de situatie in Afghanistan en citeert vervolgens de bestreden beslissing. Hij stelt dat de beweringen in de bestreden beslissing berusten op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak waarna hij verwijst naar de eerder aangehaalde UNHCR-richtlijn. Tevens stelt verzoeker dat het gros van de door verwerende partij aangehaalde factoren die geleid hebben tot of bijgedragen hebben aan de actuele desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten zijn aan het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Vervolgens verwijst hij naar verschillende krantenartikelen en rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire situatie en heersende hongersnood in Afghanistan. Hierna geeft hij een overzicht van wat volgens hem de oorzaken zijn van de huidige humanitaire situatie waarbij hij verwijst naar verschillende krantenartikelen en rapporten die zijn uiteenzetting ondersteunen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van vastberaden acties van specifieke actoren. Verzoeker voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: 'EHRM') reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, waarna hij verwijst naar deze arresten van het EHRM alsook naar landenrapporten en rechtsleer. Hij concludeert hieruit dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan, met de hongersnood aldaar, in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd. Deze elementen zijn volgens hem, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, ook aanwezig in Afghanistan. Hij legt uit dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, namelijk de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. De machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel. Verzoeker meent dat, in tegenstelling tot het nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale

bescherming uit Afghanistan van de commissaris-generaal, men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus wel de subsidiaire beschermingsstatus moet verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan. Hierbij verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022. Ten slotte stelt hij in dit kader ook dat zijn familie die is achtergebleven in Afghanistan veel problemen heeft met voedselvoorziening en dat hij indien hij zou moeten terugkeren zou terechtkomen in een uiterst precare situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zou zijn te kunnen voorzien in zijn meest fundamentele behoeften.

In een volgend deel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij stelt in dit kader dat uit eerder aangehaalde rapporten blijkt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel zal verslechteren onder het talibanbewind. Verder stelt hij dat er weliswaar sprake is van doelgericht geweld, maar dat er eveneens burgerslachtoffers zijn. Hierbij citeert hij ter staving onder andere documentatie van ACLED, UNAMA, OHCHR en UNOCHA. Vervolgens citeert hij ook in dit kader arrest nr. 270 813 van de Raad.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar, zijn provincie van herkomst, stelt verzoeker dat verwerende partij de meest recente ACLED data met betrekking tot veiligheidsincidenten in Nangarhar zou moeten raadplegen. Verzoeker betoogt dat deze documentatie aanwijst dat er zich in de provincie een aantal veiligheidsincidenten hebben voorgedaan na de machtsovername en nadat de bestreden beslissing is genomen waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico dat hij zou lopen door terug te keren. Hierbij verwijst verzoeker vooreerst naar de risico's die hij besproken heeft in zijn betoog met betrekking tot de verwestering. Verder stelt verzoeker, onder verwijzing naar OSAR-documentatie, dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa gezien worden als rijk waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit. Ook wijst hij op EASO informatie van september 2020 omtrent de moeilijkheden die terugkerende Afghanen kunnen kennen. Hij stelt ook dat de risico's door de huidige socio-economische situatie vergroot worden.

Verzoeker meent dat, gelet op wat hij eerder uiteenzette, een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangezien hij reëel risico loopt op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van zijn vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Afghanistan. Daarnaast zou dit volgens hem een schending uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte meent hij ook dat de bestreden beslissing vernietigd zou kunnen worden doordat zijn relaas onvoldoende is geanalyseerd door het CGVS.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddorde hem de status van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijsstuk van juridische bijstand (stuk 2).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 mei 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country

[focus.pdf](#); (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoekende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 25 mei 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) een bankkaart voorzien van een vertaling naar het Nederlands; (2) een brief van Azizi Bank voorzien van een vertaling naar het Nederlands; (3) een certificaat van opleiding voor lokale politie voorzien van een vertaling naar het Nederlands; (4) een politiebadge.

Verzoeker stelt deze nieuwe elementen neer te leggen ter staving van zijn werkzaamheden als Arbaki. Ook stelt hij door deze werkzaamheden een verhoogd risico op vervolging te lopen bij terugkeer naar Afghanistan en dat er hier gezien zijn verhoogde kwetsbaarheid niet aan voorbij kan gegaan worden. Verder verwijst verzoeker naar zijn verzoekschrift en de daarin opgesomde elementen.

Ter zitting legt verzoeker ook volgende stukken neer: (1) een arbeidsovereenkomst; (2) loonfiches voor de maanden juli, augustus, oktober en november 2021 en januari en februari 2022; (3) een document van de ONVA (office national des vacances annuelles).

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ahmadkhail in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een kopie van zijn taskara voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Ahmadkhail in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werd er een tijd voor zijn vertrek een checkpost van de arbaki's opgericht in de buurt van zijn

woning in Afghanistan. Daar vonden regelmatig gevechten tussen de arbaki's en de taliban plaats. Aangezien de aanvallen door de taliban vaak vanuit verzoekers dorp kwamen raakten de gezinnen van dit dorp, waaronder verzoekers gezin, betrokken bij de conflicten. Zo werd verzoekers huis tijdens één van de gevechten onder vuur genomen door de arbaki's waardoor verzoeker gewond raakte aan zijn been. Kort voor zijn vertrek werd verzoeker door de arbaki's benaderd om voor hen te werken door de nodige informatie door te spelen als de taliban aanstalten maakten om de checkpoint aan te vallen. Na enige aarzeling ging verzoeker hiermee akkoord. Zo zou hij zeven maanden als informant voor de arbaki's gewerkt hebben. In deze periode zou hij hen vijf keer hebben gewaarschuwd voor een nakende aanval. Na zeven maanden stopte verzoeker als informant omdat het werk bijzonder riskant bleek. De taliban kwamen er alsnog achter dat verzoeker een informant van de arbaki's was geweest en kwamen hem thuis zoeken. Verzoeker was echter niet thuis waardoor zijn moeder de taliban te woord stond en zijn broertje en zusje hem gingen waarschuwen. Verzoeker ging schuilen voor drie dagen bij een maternale oom en kreeg hulp van een paternale oom om het land te ontvluchten. Eén dag voor zijn vertrek ontving zijn familie thuis een dreigbrief van de taliban. In maart 2019 verliet verzoeker Afghanistan. Vervolgens was hij zeventien maanden onderweg naar België. Na zijn vertrek zou ook verzoekers broer, S., Afghanistan ontvlucht zijn nadat de taliban langsgesproken was om zijn broer in te lijven. In geval van terugkeer vreest verzoeker gedood te worden door de taliban omdat zij hem beschuldigd hebben van spionage voor de voormalige regering.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota's, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Ahmadkhalil niet aannemelijk maakt om de volgende redenen.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als informant voor de arbaki's gewerkt zou hebben. Zo acht de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, het weinig geloofwaardig dat de arbaki hem in de door hem geschetste omstandigheden gevraagd zouden hebben dit te doen, nu hij zelf verklaarde hier geen zin in te hebben en, nadat hij had toegezegd, niet altijd informatie doorgaf uit schrik dat zijn huis zou getroffen worden. Bovendien verklaart verzoeker dat hij zelf de spionage-opdracht beëindigde door een maand voor de beweerde aanval op de post de telefoon terug te geven, zonder dat dit enig probleem creëerde met de arbaki die dit zonder meer aanvaardden (notities PO, p. 18), wat in schril contrast staat met verzoekers verklaringen dat de leider van de arbaki hem daartoe verplichtte, onder meer door met een granaatwerper zijn huis te bestoken (notities PO, p. 14). Indien de arbaki-leider daadwerkelijk verzoeker op hardhandige wijze ertoe verplichtte om informant te zijn voor de arbaki, is het weinig aannemelijk dat hij zonder meer zou toelaten dat verzoeker deze taak niet langer zou vervullen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij als informant voor de arbaki werkte en en bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat hij door te werken als informant voor de arbaki's problemen gekend zou hebben met de taliban. Dit wordt ook verder ondersteund door de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van de dreigbrief van de taliban die hij bij verwerende partij voorlegde en evenmin kan zeggen door welke talibanleden hij werd gevisieerd terwijl hij verklaarde alle talibanleiders en schaduwgouverneurs in de regio te kennen (notities PO, p. 20). Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dan ook op goede gronden als volgt: *"In dit verband dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat u daar eigenlijk helemaal geen zin in had (CGVS, p. 14). U argumenteert dat u verplicht en overhaald werd door de arbaki H., die een innemende persoonlijkheid zou gehad hebben. Nochtans wordt niet ingezien waarom de arbaki's voor hun fysieke veiligheid zouden terugvallen op een ongemotiveerde informant, te meer is gebleken dat u ook nog eens een bijzonder onbetrouwbare bron voor hen was: u verklaart immers dat hoewel u informatie had, deze niet altijd doorspeelde aan de lokale politie, uit schrik dat uw huis getroffen zou worden (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u na zeven maanden uw spionageopdracht eenzijdig opzegde en het gegeven dat de arbaki's hier schijnbaar geen probleem mee hadden (CGVS, p. 18), ondergraaft tevens uw uitspraak als zouden ze u verplicht hebben. U geeft verder aan dat u door de arbaki's verleid werd met de belofte dat jullie huis niet langer het schouwtoneel zou zijn voor eventuele gevechten (CGVS, p. 14). Ook dit argument overtuigt niet. Het biedt immers geen verklaring voor de vaststelling dat de arbaki's zich met hun vraag tot spionage dan even goed hadden kunnen richten tot andere dorpeelingen. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat elk volwassen persoon daar voor de arbaki werkt (CGVS, p.18). Dit is niet enkel vaag, het is tevens geen antwoord op de vraag. Dat u op geen enkel moment erin slaagt om te verduidelijken waarom u de uitgelezen spion zou zijn geweest voor de arbaki's, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daar er geen geloof gehecht wordt aan uw zagezegd spionagewerk voor de Afghaanse overheid, maakt u het evenmin geloofwaardig dat u omwille van deze activiteit problemen zou hebben gekend met de taliban. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot die problemen op zich niet konden overtuigen. Gevraagd met wie van de taliban u juist moeilijkheden kende in de regio, stelt u vaagweg dat*

dit "de taliban" zijn (CGVS, p. 20), hoewel u toch tot tweemaal toe beweert alle talibanleiders en schaduwgouverneurs uit de regio te kennen (CGVS, p. 20). Verder legt u een dreigbrief voor die het één en ander moet staven, maar u heeft geen idee wie die brief ondertekende en u moet tijdens het onderhoud met het CGVS tevens toegeven dat u de brief zelf nog nooit bekeken hebt (CGVS, p. 20). Ook al bent u zelf niet voldoende geletterd, u kan ook aan derden vragen de inhoud van de brief aan u bekend te maken, iets wat u blijkbaar hebt nagelaten (CGVS p. 20). Dit getuigt van een desinteresse die enkel verklaard kan worden door het bedrieglijke karakter van uw relaas."

Verwerende partij heeft op correcte en pertinente gronden die eveneens hun grondslag vinden in het administratief dossier gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker als informant voor de arbaki's heeft gewerkt, noch dat hij hierdoor problemen gekend zou hebben met de taliban. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om deze motieven te weerleggen. Deze blijven dan ook geheel overeind.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan overtuigen waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij in werkelijkheid geen informant was maar negen maanden heeft gewerkt voor de arbaki's zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt. Vooreerst wijst de Raad erop dat dit betoog aanzienlijk verschilt van zijn relaas zoals uiteengezet bij de DVZ en het CGVS. Dat hij daarbij slecht geadviseerd zou zijn geweest en hij omwille van zijn beweerde minderjarigheid zou verzwegen hebben dat hij voor de arbaki werkten kan verzoekers handelswijze niet vergoelijken. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 30 juli 2020 was immers al duidelijk geworden dat verzoeker niet als een minderjarige werd beschouwd, zodat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat later plaatsvond om die reden zou verzwegen hebben. Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit voor de overheid gewerkt heeft en daarom het verschil niet kende tussen een leider en een commandant van de arbaki (notities PO, p. 16).

De Raad stelt daarbij ook vast dat de stukken die verzoeker ter staving van dit betoog neerlegt niet van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn aangepast vluchtrelaas kunnen herstellen. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat de kopie van het certificaat van een opleiding bij de arbaki's dat verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota, daargelaten de vraag naar de authenticiteit van dit document, niet overeenkomt met de chronologie van verzoekers verklaringen. Uit de vertaling van dit certificaat blijkt immers dat verzoekers opleiding van 19 oktober 2019 tot 8 november 2019 geduurd zou hebben (zie aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Verzoeker verklaarde evenwel dat hij zeventien of achttien maanden voor zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrok (notities PO, p. 8), wat zou betekenen dat hij rond januari of februari 2019 Afghanistan al verlaten zou hebben. Volgens de gegevens op het certificaat zou hij deze opleiding dus gekregen hebben op een ogenblik dat hij volgens zijn verklaringen reeds negen maanden het land zou hebben verlaten. Ook aan de door verzoeker neergelegde kopie van een badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken is niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande analyse. Daargelaten de vaststelling dat slechts een kopie van de badge werd neergelegd, die slechts beperkte bewijswaarde heeft aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, blijkt immers uit de door verzoeker neergelegde vertaling van deze kopie dat de vervaldatum van de badge 19 oktober 2019 is (aanvullende nota verzoeker, stuk 4). Dit betekent dat deze badge vervallen zou zijn op dezelfde dag dat zijn opleiding zou zijn begonnen, wat uiteraard weinig aannemelijk is. Bovendien stelt de Raad vast dat in de door verzoeker bijgebrachte vertaling enkel de voornaam van de houder van deze kaart en niet de naam van de houder is ingevuld. Verder stelt de Raad vast dat de kopie van de bankkaart en de brief van de Azizi bank hoogstens kan blijken dat verzoeker er een rekening zou gehad hebben, maar geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker werkzaam geweest zou zijn als arbaki.

Beide documenten bevatten geen enkele informatie over verzoekers activiteiten in Afghanistan voor zijn vertrek. Ook al zouden de arbaki's betaald worden via een rekening bij deze bank, zoals verzoeker ter zitting betoogt, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij daadwerkelijk als arbaki actief was, nu verder ook geen objectieve gegevens worden bijgebracht waaruit kan blijken dat enkel personen betaald door de overheid een rekening bij deze bank zouden kunnen hebben en hierboven reeds werd vastgesteld dat de overige door verzoeker in verband met zijn activiteiten als arbaki neergelegde documenten niet stroken met de door hem uiteengezette chronologie van zijn vlucht uit Afghanistan.

Bovendien stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt doordat zijn verklaringen met betrekking tot bepaalde aspecten van zijn relaas bij het CGVS op significante wijze in strijd zijn met verklaringen die hij eerder aflegde bij de DVZ. Zo verklaarde verzoeker bij het CGVS dat zijn moeder de taliban te woord stond toen zij hem zouden zijn komen zoeken terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat zijn vader hen te woord stond en dat deze op dat moment ook geslagen werd (notities PO, p. 14; vragenlijst CGVS, punt 3.5). Er kan niet ingezien worden waarom verzoeker hier geen eenduidige verklaringen over aflegt, te meer daar hij bij de DVZ stelde dat zijn vader geslagen werd, wat een belangrijk

element inzake de handelswijze van zijn belagers betreft. Er mag dus redelijkerwijs verwacht worden dat hij eenduidig zou kunnen vertellen welke van zijn ouders dit zou zijn overkomen en wat zij daarbij ondergaan hebben. Verzoeker, geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, trachtte dit verklaren door te stellen dat zijn vader de taliban te woord stond en geslagen werd na de dreigbrief (notities PO, p. 19). Uit de vragenlijst CGVS blijkt evenwel duidelijk dat hij over het eerste voorgehouden bezoek van de taliban sprak toen hij verklaarde dat zijn vader er was en geslagen werd (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Voorts zijn ook verzoekers verklaringen met betrekking tot wie hem kwam waarschuwen dat de taliban hem thuis waren komen zoeken tegenstrijdig. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde hij immers dat dit zijn broer S. en zijn zus B. waren (notities PO, p. 14) terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat dit zijn broer N. was (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Ook met betrekking tot dit punt van zijn relaas kan niet ingezien worden waarom verzoeker geen eenduidige verklaringen zou kunnen geven over wie hem zou gewaarschuwd hebben dat de taliban hem zochten. Verzoeker verklaart dit ook geenszins waar hij in zijn verzoekschrift bevestigt dat zijn verklaringen ten overstaan van het CGVS de correcte zijn aangezien het louter bevestigen van een van de versies van de verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet wegneemt.

Op basis van het geheel van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk als arbaki actief was of als informant voor de arbaki fungeerde.

De overige door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten kunnen, samen beoordeeld met zijn verklaringen niet tot een ander besluit leiden. Met betrekking tot de neergelegde foto's stelt de Raad vast dat op drie van de vier foto's enkel en alleen verzoeker te zien is, en ook uit de foto waarop verzoeker zou te zien zijn bij een wapen kunnen de context, plaats en tijd waarin deze genomen is niet afgeleid worden zodat ook deze foto's niet tot een andere beoordeling kunnen leiden wat betreft de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het feit dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek een leeftijd opgaf die niet overeenkwam met de leeftijd die door de Dienst Voogdij op basis van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld, stelt de Raad vast dat het verschil tussen de opgegeven leeftijd en het resultaat van de minimumleeftijd volgens de leeftijdstest zeer miniem is zodat uit zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verzoeker de intentie zou gehad hebben om de asielinstanties te misleiden.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, de door hem neergelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, zijn voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet concreet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

5.6. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift verder op een vrees voor vervolging omwille van zijn verwesterd profiel. Hij betoogt dat hij als verwesterd gezien kan worden in Afghanistan door zijn lang verblijf in Europa, doordat hij zich anders gedraagt en kleedt, doordat hij naar westerse muziek luistert en doordat hij in Afghanistan gezien zal worden als besmet door de westerse waarden. Verzoeker betoogt verder in zijn aanvullende nota dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving doordat hij hier al drie jaar werkt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het

'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is in de zin dat bij hem sprake is van gewijzigde gedragingen, kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat van hem niet mag worden geëist dat hij deze

opgeeft of die niet verenigbaar zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen. In dit verband stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker in België verblijft sinds 16 juli 2020 (verklaring DVZ, nr. 37) en hij van origine Pashtou is en een Soennitische moslim (verklaring DVZ, nrs. 6d & 9). Uit het voorgaande is gebleken dat het door verzoeker neergelegde document met betrekking tot zijn opleiding niet strookt met zijn verklaringen over zijn tijdstip van vertrek uit Afghanistan en er onduidelijkheid blijft bestaan over wanneer hij uit Afghanistan is vertrokken. Uit de leeftijdstijdstest die werd uitgevoerd blijkt in elk geval dat verzoeker op 29 juli 2020 20,2 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,6 jaar, zodat zelfs rekening houdend met zijn oorspronkelijke verklaringen over zijn vertrek uit zijn land van herkomst, kan aangenomen worden dat hij reeds gevormd was naar Afghaanse normen en gebruiken toen hij Afghanistan verliet en dat hij behoort tot de etnische en religieuze groep die dominant is in Afghanistan en een etnische groep die een meerderheid uitmaakt in verzoekers regio van herkomst (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, August 2022, p. 137), na de machtsovername door de taliban.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit dit zou kunnen blijken noch haalt hij concrete risico-bepalende factoren aan in dit verband. Voorts stelt de Raad vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan vigerende wetten, normen en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban na de machtsovername. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan (notities PO, p. 3, 15) en hij geen gewag maakt van problemen met zijn familie die hij voor zijn vertrek uit Afghanistan had, noch zijn er concrete indicaties dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door zijn familie zou worden verstoten, of zijn er specifieke individuele elementen eigen aan de verzoeker voorhanden die er op wijzen dat hij met systematische stigmatisering of discriminatie te maken zal krijgen die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten kan blijken dat verzoeker in België werkt in een carwash, maar hieruit kan niet blijken dat verzoeker verwesterd is of omwille van zijn beroepsactiviteiten alhier als dusdanig zal worden gepercipieerd of als een persoon die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. In zoverre in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij verwesterd is doordat hij zich anders is beginnen kleden en gedragen en dat hij naar westerse muziek luistert stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewering op geen enkele wijze staakt, noch enige concrete uitleg verschaft waaruit zou kunnen blijken dat hij hierdoor verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zou kunnen worden. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten inzake Afghanen die in het verleden terugkeerden, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit deze rapporten kan evenmin blijken dat Afghaanse mannen die in Europa hebben verbleven, louter en alleen omwille van dit verblijf vervolgd worden in geval van terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nu ongeveer tussen eenentwintig en vierentwintig jaar oud is en nog steeds over een netwerk in zijn regio van herkomst beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Waar in het verzoekschrift nog een betoog wordt gehouden over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat men na een verblijf in het buitenland als vermogend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)).

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) vastgesteld worden.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf of activiteiten is verwesterd of als dusdanig zal worden beschouwd dan wel als een persoon die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verder blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten.

Waar verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hiermee werd rekening gehouden in de bovenstaande analyse en dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Uit de landeninformatie kan verder weliswaar blijken dat humanitaire organisaties op het terrein geconfronteerd worden met beperkingen inzake de inzet van personeel en ook met geweld op het terrein. Er blijkt evenwel niet dat humanitaire organisaties de toegang tot Afghanistan systematisch

wordt geweigerd of dat de taliban maatregelen hebben getroffen om humanitaire bijstand systematisch te verhinderen of blokkeren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Met de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar voornamelijk afkomstig van ACLED en daterende van voor de recente actualisering van de landeninformatie in de aanvullende nota van verwerende partij, werd reeds rekening gehouden in bovenstaande analyse. Deze informatie kan bijgevolg geen ander licht werpen op het voorgaande.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

6.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET